Єпископ Віктор Бедь: Слово-звернення з нагоди 93-х роковин Голодомору-Геноциду української нації 1932–1933 років

✠ Віктор Бедь,
єпископ Мукачівський і Карпатський
Православної Церкви України,
голова Всеукраїнського товариства
борців за незалежність України,
народний депутат України першого скликання

м. Ужгород,
22 листопада 2025 р.

Сьогодні, 22 листопада 2025 року, Україна і весь вільний світ схиляють голови перед святою пам’яттю мільйонів наших братів і сестер, безневинно замучених злочинним штучним голодом і каральними операціями Московського комуністично-радянського окупаційного режиму Союзу Радянських Соціалістичних Республік (СРСР) у 1932–1933 роках на всіх етнічно й історично українських землях.

Геноцид-Голодомор був не «стихійним лихом», а свідомо спланованим і реалізованим злочином московського комуністично-радянського імперського центру проти української нації. Забирали хліб до останньої зернини, блокували села, запроваджували каральні натуральні штрафи, за якими у людей вилучали будь-яку їжу — від зерна й картоплі до сушених продуктів та свійської живності. Цілі громади заносили на «чорні дошки», ізолювали від зовнішнього світу й будь-якої допомоги, прирікаючи на повне голодування.

Українських селян — основу нашої національної ідентичності — перетворили на приречених на повільну мученицьку смерть від голоду. У цьому чорному злочині проступає кривава логіка окупанта: зламати дух, убити фізично, знищити носія української свободи, викорчувати історичну пам'ять про власну державність.

За різними науковими дослідженнями, йдеться щонайменше про 7–10 мільйонів загиблих наших співвітчизників лише в межах тодішньої Української Соціалістичної Радянської Республіки (з 1936 року — Української РСР) та понад 10 мільйонів українців, якщо врахувати тих, кого знищили голодом і каральними операціями за межами радянської України.

У народній пам’яті нашого народу — це близько 13 мільйонів убитих українців, замордованих на всіх етноукраїнських землях, що перебували під владою московського комуністично-радянського окупаційного режиму Союзу РСР, у тому числі й за межами тогочасної Української СРР — на Кубані, на Ставропіллі, на Північному Кавказі й Поволжі, на Донщині та інших регіонах компактного історичного українського проживання.

І за кожною цифрою – конкретні обличчя, родини, зламані долі, убиті голодом людські життя, сплюндровані хати і спалені церкви.

Сьогодні ми також згадуємо мільйонні жертви української нації, убиті голодами 1921–1923 та 1946–1947 років, роками масових розстрілів, депортацій, таборів ГУЛАГу, репресій проти інтелігенції, духовенства, вояків українських визвольних змагань, військовослужбовців

Радянської Армії та інших наших співвітчизників — серед яких були й наші численні рідні та близькі.

Проведення злочинного Голодомору-Геноциду 1932–1933 років стало можливим тому, що долю України й української нації визначали не її сини та дочки, а московська комуністично-радянська псевдоінтернаціональна окупаційна влада — інородці, чужі українському духовному і національному світові. Саме вони, а не українці, були організаторами і безпосередніми виконавцями масового винищення мільйонів українців голодом.

Це були конкретні особи, а не народи загалом. Саме вони персонально відповідальні за злочин геноциду, і їх потрібно знати та називати:

- Йосип Сталін (Джугашвілі) — грузин, уродженець м. Горі; Генеральний секретар ЦК ВКП(б), диктатор СРСР, головний організатор геноциду. Помер у 1953 р.
- В'ячеслав Молотов (Скрябін) — росіянин, уродженець Нарьян-Мару; голова Раднаркому СРСР, співавтор найжорсткіших директив. Помер у 1986 р.
- Лазар Каганович — єврей, уродженець Київщини; член Політбюро, куратор України, вимагав повного зламу «українського спротиву». Помер у 1991 р.
- Станіслав Косіор — поляк, уродженець Венґрува; перший секретар ЦК КП(б)У, один із головних катів українського селянства. Розстріляний у 1939 р.
- Павло Постишев — росіянин, уродженець Іваново; «надзвичайний уповноважений» Москви в Україні, керівник каральних операцій. Розстріляний у 1939 р.
- Мендель Хатаєвич — єврей, уродженець Гомеля; секретар ЦК КП(б)У, один із найзапекліших організаторів голодної блокади. Розстріляний у 1937 р.
- Генріх Ягода — єврей, уродженець Рибінська; голова ОГПУ СРСР, керівник блокад, заборони виїзду й каральних експедицій. Розстріляний у 1938 р.
- Микола Єжов — росіянин, уродженець Санкт-Петербурга; організатор каральних спецоперацій у селянських районах. Розстріляний у 1940 р.
- Всеволод Балицький — українець за походженням, уродженець Чернігівщини; фанатичний служитель режиму, голова ДПУ УСРР, «головний кат України». Розстріляний у 1937 р.
- Климент Ворошилов — росіянин, уродженець Маріуполя; нарком оборони СРСР, керував військовими блокадами. Помер у 1969 р.
- Семен Будьонний — росіянин, уродженець Ростовщини; командувач каральних частин на Північному Кавказі, Кубані та Донщині. Помер у 1973 р.

До них слід додати десятки інших інородців — партійних функціонерів, чекістів, комісарів, комендантів та активістів, що служили більшовицькій антиукраїнській системі. Саме вони, а не український народ, виконували накази знищити українців як націю.

Характерно, що понад половина цих злочинців була пізніше знищена самим Сталіним, що ще раз підтверджує антигуманну сутність московського комуністично-радянського окупаційного режиму і моральну виродженість його носіїв.

Ховаючись за брехливою доктриною «комуністичного інтернаціоналізму», ці інородці здійснювали свідомий, колоніальний, антиукраїнський удар по нашій духовності, культурі, державності та життю мільйонів українців. Голодомор 1932 – 1933 рр. був не «класовою

боротьбою», а умисним геноцидом української нації — тільки за те, що українці були українцями.

Така сама практика нищення українців чужинськими окупантами продовжилася і сьогодні — у новій російсько-українській війні 2014–2025 років, де Російська Федерація повторює методи комуністично-радянського терору: масові вбивства, депортації, тортури, катівні, культурне знищення, спробу стерти українську ідентичність і державність.

Правда повинна бути сказана повністю. Імена злочинців та їх походження мають бути названі. Історія не має права мовчати.

Усі ці штучні голодомори, а особливо Голодомор-Геноцид 1932–1933 років, є єдиною лінією злочинної політики московсько-радянського імперіалізму та правлячої комуністичної партійної верхівки, її так званих «інтернаціональних» прислужників та частини запроданців з числа нашого народу. Ця партійно-державна структура в різні роки мала такі офіційні назви:

1912–1918 — Російська соціал-демократична робітнича партія (більшовиків), РСДРП(б);

1918–1925 — Російська комуністична партія (більшовиків), РКП(б);

1925–1952 — Всесоюзна комуністична партія (більшовиків), ВКП(б);

1952–1991 — Комуністична партія Радянського Союзу, КПРС.

Саме ця партія — під усіма своїми історичними назвами — була ідейним та організаційним центром безбожної, людиноненависницької й злочинної політики, що спиралася на комуністичні догмати марксизму, ленінізму, сталінізму та на фальшивий, маніпулятивний «інтернаціоналізм».

Її практика полягала у свідомому винищенні, зламі та упокоренні українців як окремого Божого народу, носія свободи, гідності й віковічного стремління до національної та державної незалежності. Саме тому Голодомор-Геноцид 1932–1933 років і всі інші голодомори та злочини московського комуністично-радянського окупаційного режиму Союзу РСР постають не як випадковість чи «перегини», а як системна й умисна стратегія імперського поневолення та руйнування українського життя.

Для нас, християн, ця трагедія – не лише історичний факт, а й глибока духовна рана. Ми читаємо в Євангелії, що Господь скаже на Страшному Суді:

- *«Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, - те Мені ви вчинили» (Мф. 25:40).*

Ті, хто планував і здійснював Голодомор-Геноцид, підняли руку не лише на українських дітей, жінок, старців і дорослих людей — вони зухвало повстали проти самого Бога, проти Його святих заповідей:

- *«Не вбивай!», «Не кради!», «Не жадай дому ближнього свого… ані всього, що ближнього твого!» (Вих. 20:1–17; Втор. 5:6–21).*

Вони повстали проти образу Божого в людині, намагаючись знищити саму основу життя, гідності й свободи, які Бог вклав у кожного народженого у світ.

У цьому відкривається справжня суть умисного й підступного злочинного геноциду: богоборство і людиновбивство, освячене брехливою та людиноненависницькою комуністичною ідеологією, що прагнула витравити з людських сердець істину, віру, пам'ять, національну ідентичність і саму духовну основу українського буття.

Та навіть посеред цієї безодні зла Господь не полишив український народ. Він зберіг живу пам'ять про Голодомор-Геноцид української нації у серцях тих, хто вижив, у молитві Церкви, у шепоті колосків над безіменними могилами. Ворог хотів стерти українців з історії – але саме через цю страшну жертву наш народ пройшов мужньо і героїчно шлях відродження, зберіг мову, віру, культуру, прагнення до свободи і державної незалженості.

Сьогодні, коли триває нова російсько-українська війна (2014 – 2025), ми виразно бачимо духовну тяглість зла: тоді Кремль забирав у українців хліб і життя, сьогодні московський режим знову руйнує наші міста й села, вбиває мирних людей, б'є по енергетиці, намагається використовувати продовольство як зброю проти України й світу. Той самий імперський дух ненависті до всього українського проявляється в нових формах, але з незмінною метою – знищити українську націю і державу.

Тож наш обов'язок перед мільйонами й мільйонами замучених голодом та убитих війнами наших рідних, близьких і всіх співвітчизників — не дозволити цьому знову статися й ніколи більше повторитися. Це означає:

- берегти історичну правду про Голодомор-Геноцид 1932 – 1933 рр. і всі злочини московського комуністично-радянського тоталітаризму, протистояти будь-яким спробам їх заперечення чи применшення;
- послідовно демонтовувати колоніальну присутність «русского міра» в освіті, культурі, політиці, церковному житті;
- зміцнювати українську державу, армію, безпеку, підтримувати наших воїнів, ветеранів, родини полеглих;
- будувати суспільство, у якому людська гідність, свобода і відповідальність є не порожніми словами, а щоденною практикою;
- виховувати молоде покоління в дусі любові до Бога і України, щоб ніколи більше жоден окупант не міг зробити нас беззахисними й обманутими.

У цей день прошу всіх: запаліть свічку пам'яті у своєму домі, помоліться за спокій душ усіх убієнних голодом та репресіями. Хай кожен вогник буде нашою тихою обітницею перед Господом і перед совістю:

- пам'ятати – боротися – перемогти.

Нехай Милосердний Господь Бог прийме душі невинно убієнних Голодом-Генецидом 1932-1933 рр. та іншими голодоморами в Україні дітей, жінок, чоловіків, старців у Своє Царство. Нехай укріпить наш український народ у теперішній російсько-українській війні, дарує перемогу над сучасним московським агресором і благословить відроджену, вільну, соборну Українську Державу.

Вічна пам’ять усім українським жертвам Геноциду-Голодомору 1932–1933 років і всім загиблим українцям від московського комуністично-радянського та сучасного російського терору!

Вічна пам’ять і вічна шана!

Слава Україні! Героям Слава!